Lo miracle de les Coves de Vinromà (o de Vinromanços)

(*Després d'una llarga pausa merescuda amb la publicació de A l'americana tornem a la faena amb la nostra saga "**Llegendes, ungüents miraculosos i personatges fora de sèrie**" en què tractem de forma gamberra aquells fenòmens paranormals que hantingut lloc a les nostres terres. La narració i les dades exposades a continuació són susceptibles de no ser exactes, i pot ser que hi hague una miqueta de ciència ficció. En tot cas, no és l'autor de l'article el que s'ha inventat els fets, sinó el que els ha sentit explicar)*.

La cova on hauria aparegut la Mare de Déu.

Era la tardor del 1947, Espanya estava immersa en un període de decadència màxima anomenat "postguerra" en què la fam, la misèria, les hòsties i els *padrenuestros* estaven a l'ordre del dia. Enmig d'este panorama en què Telecinco no existia i la única distracció dels pagesos que treballaven de sol a sol i de les mestresses que cuidaven els crios era anar el diumenge a la missa de les dotze i a la tarda al cine a vore el Nodo i la pel·lícula de rigor, qualsevol història fora del que era comú, cridava l'atenció de qualsevol persona humana de la fauna hispànica. L'antropologia que s'ensenyava a l'escola era molt diferent de l'actual, i qui gosava posar-ho en dubte, corria el risc d'emportar-se una bona bascollada. Tota esta generació de xiquetes i xiquets van aprendre que Nostre Senyor, en la seua divina gràcia, va crear la Terra; que la humanitat prové d'Adam i Eva i, amb els seus dos fills, van constituir la primera família (que com a exemple no és que fos gaire bo, perquè un dels germans va matar l'altre, i el que va quedar, va haver de procrear en sa mare per a perpetuar l'espècie humana); que Déu era un sanguinari que només feia que enviar

guerres, pestes i misèria, que un barbut anomenat Noé va crear una arca de 13,72 metres d'altura, 137,16 metres de longitud i 22,86 metres d'amblada on hi va aconseguir fer cabre mascle i femella de 50.000 espècies animals diferents i emmagatzemar-hi provisions per a un any; que un colom havia deixat embarassada una dona verge, que la mateixa verge havia estat engendrada sense pecat i immaculada, és a dir, per obra divina; que el fill de la citada verge seria un *crack* que ressuscitaria morts, convertiria l'aigua en vi i després de ser crucificat per comunista (el que avui se li'n diu ser de Podemos o de la CUP) tornaria a la vida al cap de tres dies i se n'aniria volant al cel? després de tot això que es donava per cert, qualsevol *Homo Sapiens Sapiens Hispanicus* podia creure's que la Mare de Déu havia aparegut en una cova. Dit així sona molt superficial i poc espectacular, però hem de tindre en compte que la Mare de Jesús és l'únic ésser polifacètic en més de 2.000 anys d'edat que des de fa segles està de gira per les coves dels països cristians fent *performances* exclusives per a pastors que, quan no apareix en forma d'holograma que desprèn llum, deixa esculpides les seues imatges, amb diferent vestuari, fetes de diferent material, amb múltiples expressions facials i detalls d'acord amb els corrents artístics del moment. Podríem considerar-la com la impulsora del que avui anomenem gires benèfiques, però per a un públic VIP, ja que només apareixia en petites multituds o a persones concretes.

Explica la llegenda que després d'haver triomfat a Lourdes amb gran assiduïtat de públic, on des de febrer fins a juliol de 1858 va haver de realitzar fins a divuit aparicions degut a la creixent demanda, aquell escenari se li va fer massa menut i va decidir traslladar-se una miqueta més al sud, concretament a la comarca de la Plana Alta. L'any 1947, al municipi de les Coves de Vinromà (Cuevas de Aben Romá, per als fatxes de torn) a Raquel Roca, una xiqueta de deu anys que passejava per la cova de la Campana tota sola (a saber què collons devia anar a fer-hi allà) se li va aparèixer la Mare de Déu i li va dir que el dia 1 de desembre tornaria a manifestar-se, que faria una benedicció col·lectiva en plan *Gaeli l'home Déu* de Pere Calders, curaria de mals a tots els malalts i beneiria a tots els que anessen a visitar-la.

Raquel, que era filla d'un radiotelegrafista republicà destituït, va comentar l'afer a casa i el primer que van fer és portar-la al metge per vore si, com deien a l'època, se li havia girat el cervell. Sembla ser que estava tot conforme, que aquella aparició no era fruit d'una disfunció neuronal, així que per no haver de passar vergonya, la van castigar i van prohibir-li parlar del tema. Devia ser fantasia. Però ja sabeu què només cal prohibir una cosa per a que la gent la face. La xiqueta ja ho havia xerrat i la GESTAPO (les iaies beates que administren la justícia al poble) ja havien posat en marxa tot el seu engranatge informatiu per a difondre la bona nova. Va començar a córrer la veu, i de quina manera, que la notícia va travessar Espanya. L'església va dir que allò era blasfèmia, que tot allò eren històries apòcrifes, que la xiqueta estava socarrada i que si ells exercint l'ordre sacerdotal durant tants anys no l'havien vista mai (a la Mare de Déu), què collons havia d'albirar una xiqueta en deu anys. Aquella advertència només va servir per avivar la flama de la curiositat, la gent va fer cas omís de les amenaces d'anar a l'infern i es va organitzar en vehicles particulars, autobusos, camions? d'altres amb el carro i el matxo, i els més valents a peu: tots anaven a les Coves a vore la Mare de Déu. Dies abans de la data, el poble estava a rebentar amb una gentada que feia fredat i que arribava d'arreu disposats a presenciar l'obra divina. Els veïns convertien la casa en hostals a *lo bajini* i cobrava una dinerada a la gent que hi volia passar la nit. A pesar que la xiqueta tenia prohibit sortir de casa, els pares no van poder evitar-ho i alguns visitants s'allargaven fins a la llar familiar i exigien vore-la, tocar-la (com si la xiqueta fes miracles) i els més fetitxistes fins i tot se li emportaven un parell o dos de cabells.

Centenars de milers de persones van acudir a les Coves de Vinromà per presenciar el miracle.

El dia 30 de novembre a les Coves de Vinromà hi havia entre 250.000 i 300.000 persones, segons les fonts. Els banys de masses de Hitler i els concerts de Lady Gaga al costat d'allò eren d'aficionats, i això sense tindre en compte que arribar a la població, que està on Nostre Senyor va perdre l'espardenya, requereix un esforç important: mala carretera, temps i paciència. Per a que us en feseu una idea de l'afluència, en aquella època on l'única persona que disposava de cotxe era Rita la Cantaora, hi havia una cua de vehicles aparcats des del nucli urbà en direcció cap a Castelló de vuit quilòmetres.

Segons la premonició de Raquel, l'aparició tindria una *intro* en què el cel s'enfosquiria i a continuació apareixeria la Mare de Déu i començaria a curar a tota la gent que estès atropellada. Una altra de les *intros* que circulaven era que uns angelets agafarien les estrelles i les col·locarien en forma de creu. Possiblement a n'esta bona gent els sobrava de fe, el mateix que els faltava de coneixements d'astrofísica, perquè que Nostre Senyor mogue estrelles, que és el puto amo de l'univers, s'entén, però un angelet? no podria moure una estrella ni untat de crema solar del 50. S'hauria socarrat abans d'entrar en el perímetre de gravetat de l'estrella. En fi, no li busquesseu la lògica, eren altres temps.

La multitud, impacient, va congregar-se als voltants de la cova el dia abans de l'aparició. La sorpresa va ser que l'esperada *intro* de l'aparició sembla ser que es va avançar ja que a mesura que avançava la tarda el cel va començar a enfosquir-se, una gelor profunda va inundar la comarca i fins i tot van caure alguns flocs de neu.

La xiqueta que hauria presenciat l'aparició de la Mare de Déu

Possiblement la gent en aquella època no coneixia el fenomen natural que es dóna tots els dies des de que el món es món anomenat "vesprada". Els congregats, que en aquells temps tenien la cona dura i una fe que movia muntanyes, van aguantar el fred com a autèntics herois per no perdre's el miracle que tindria lloc el dia següent. El matí de l'1 de desembre el fervor dominava l'escena. Algú havia fet córrer la veu que les aigües del riu que passava per allí, que les hi devia faltar mig grau per a congelar-se, eren miraculoses, així que els lesionats i mutilats no van dubtar en banyar-s'hi i aplicar-se-la a les pupes, ferides en carn viva, llacositats, i zones encrostades afectades per les infeccions per on hi sortia pus cada vegada que les tocaven. La gent comentava que el miracle funcionava perquè els moribunds notaven cert alleujament. Estudis científics fets a posteriori van averiguar que la gelor calma el dolor, i que tota aigua a baixa temperatura actua de la mateixa manera independentment de si és miraculosa o no. I aquella mateixa aigua, plena de trossos de carn putrefactes i líquids sanguinosos en procés d'esdevenir crosta, seguia el transcurs del riu i se la bevien els que estaven a baix, alguns dels quals l'embotellaven i se l'emportaven cap a casa per fer gàrgares, curar de mal o qui sap si vendre-la a l'estraperlo.

El cas és que l'hora de l'aparició s'aproximava. Sembla ser que la profecia de que faria núvol i un fred de mil dimonis era certa. Però van tocar les tres? *y nos dieron las diez, y las once, las doce, la una y las dos y las tres?* i allí no va aparèixer ni mare de Déu ni mare de *Déuna*. Alguns diuen que la xiqueta sí que era capaç de vore-la, que quan la tocaven posava els ulls en blanc i tremolava. Potser això explica com va tindre la primera visió a la cova, fent alguna cotxinada poc

catòlica d'estes que portaven a l'èxtasi de Santa Teresa de Jesús. Però la Verge, acostumada a un públic reduït com una cantant de jazz, aquella multitud li venia gran, i com li toqués començar a curar un per un als 250.000 assistents, encara hi estaria avui. Així que després d'haver-se enganxat els dits, va preferir anar-se'n de gira per Amèrica Llatina.

Les hores passaven i allí l'únic que apareixia era un fred gangrenós. Quan ja s'havia fet tard, alguns que veien que de la Verge ni *flowers*, van fer un pensament. D'altres, que pensaven que potser l'aparició s'havia canviat d'hora o venia en retard van quedar-se a l'espera. Ja se sap que la Mare de Déu és una celebritat molt ocupada, però aquella tarde va deixar a 250.000 persones a dos veles. I al final, uns abans, els altres més tard, d'allí tothom va desfilar. Això sí, temps més tard per allí seguia anant gent de pelegrinatge en cas que la xiqueta s'hagués equivocat d'any o de data en l'esperança de trobar-la. La Guardia Civil, que ja n'estava fins als collons d'haver d'estar contínuament controlant la zona, que era perillosa, per si algun imprudent se li ocorria accedir-hi endut per una curiositat malsana, va decidir tancar-la definitivament.

I què se'n va fer de la xiqueta? Ni rastre. Diuen les males llengües que va desaparèixer del poble, se va casar en un metge de Barcelona i per allí ja no s'hi ha tornat a deixar caure. Havent organitzat l'esdeveniment més multitudinari de la dècada, mobilitzat milers de persones que s'havien deixat els estalvis per comprar una plaça per anar-hi en un bus o camió, dormit al ras amb un fred que congelava les cascàries de les ungles dels peus, i sense haver pogut presenciar allò que anaven a vore, a qualsevol li queda moral per tornar. La Mare de Déu l'havia fet quedar malament.

I molts de *vatros* ara vos preguntareu: I per què se diu "Lo miracle de les Coves de Vinromà", si al final de miracle no n'hi va haver cap? Això és el que vos penseu *vatros*. De miracles n'hi va haver tres:

El primer, que amb 250.000 persones en un terreny tan inestable i perillós, i amb aquella mala carretera, amb tanta multitud de vehicles, ningú va prendre mal (que se sàpigue).

El segon, que ningú agafés cap infecció després d'haver tingut la insensatesa de beure d'aquella aigua miraculosa amb la que els lesionats s'havien netejat les pupes i llagues. I aquí s'ha de sumar que ningú moris congelat durant el bany ni sota les condicions climatològiques adverses (que se sàpigue).

I el tercer, que els conductors de bus i camioners, amb el preu que van fer pagar als passatgers per tindre una plaça en aquella excursió, no els va caldre treballar mai més.

Durant anys els veïns d'aquell poble, per foter-se'n d'aquella història van batejar el poble com "Les Coves de Vinromanços".